

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **M. H. A.**, nar., st. příslušnost, t. č. zajištěn, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.11.2012, č. j. KRPJ-83592/ČJ-2012-160022-SV,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. j. KRPJ-83592/ČJ-2012-160022-SV ze dne 28.11.2012 žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužila dobu trvání zajištění stanovenou rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vydaným dne 31.7.2012 a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydaným dne 24.9.2012 a dobu zajištění stanovila na 50 dnů nad stanovenou dobu uvedenou v rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. V odůvodnění žalovaná uvedla, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění vycházela ze skutkových okolností, které byly podkladem rozhodnutí ze dne 31.7.2012, a které vyplývaly z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno 1.8.2012 s dobou platnosti na dva roky. Zajištěný v průběhu řízení nepředložil a neměl u sebe žádný cestovní doklad, jeho vydání a ověření jeho totožnosti domovským státem je komplikované, jak vyplývá z předchozího rozhodnutí ze dne 24.9.2012, neboť libanonské úřady, resp. Velvyslanectví Libanonské republiky v Praze, které má zajistit ověření totožnosti a vydání

cestovního dokladu si nepřeje být urgováno ve vyřízení žádosti, neboť je závislé na činnosti samotných libanonských úřadů. Dne 12.11. a 27.11.2012 velvyslanectví nemělo k dispozici žádnou odpověď od libanonských úřadů v Bejrútu. Prodloužení doby trvání zajištění je dostatečně odůvodněno, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nedostačují pro záruku, že by cizinec z území vycestoval do domovského státu. Správní orgán prodloužil dobu zajištění trvání o 50 dnů pro složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil ust. § 2 správního řádu, § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16.12.2008. Žalobce trvá na tom, že u něho nejsou dány důvody uložení zajištění, ani prodloužení tohoto zajištění, neboť, ač došlo k naplnění podmínky o doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, či pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění, neexistuje žádná skutečnost, která by dostatečně prokazovala naplnění zbývajících dvou podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o existenci maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, protože neoprávněný vstup na území ČR neopodstatňuje závěr o nebezpečí, že by v případě uložení správního vyhoštění jeho výkon mařil a z území nevycestoval. Žalovaný nezdůvodnil, jak konkrétně z uvedené skutečnosti plyne nebezpečí, že by mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho strany k takovému jednání nikdy v minulosti nedošlo a mimo neoprávněného pobytu na území ČR se nedopustil jiného porušení zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že nelze zdůvodňovat závěry o maření výkonu rozhodnutí okolnostmi, ke kterým došlo v minulosti a je nepřijatelné, aby byl cizinec penalizován za jednání, kterého se v minulosti dopustil. Závěr o maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí nelze opodstatnit odkazem na protokol tím, kde chce pobývat a pracovat a neochotou vrátit se do domovského státu, neboť tato přání neodůvodňují tento závěr. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně nemožnosti uložení mírnějších donucovacích opatření, kterým je podle § 123b odst. 1 písm. a) mimo jiného povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, pravidelně se osobně hlásit policii ve stanovené lhůtě. Podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Teprve pokud není možné uplatnit mírnější donucovací prostředky, lze přistoupit k zajištění cizince a tudíž aplikace zvláštních opatření musí být zkoumána po celou dobu pobytu cizince v ZZC. Žalovaný nespecifikuje, proč by namísto prodloužení zajištění nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování např. podle § 123b odst. 1 písm. a). Pouhý neoprávněný pobyt na území ČR nemůže sám o sobě opodstatnit závěr, že by uložení zvláštních opatření bylo nedostačující. Žalovaný vychází z pouhé domněnky, která nepostačuje k odůvodnění naplnění podmínek pro zajištění cizince. Podle základních zásad správního řízení má správní orgán dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, neboť k zajištění cizince může dojít pouze tehdy, kdy je takový zásah nezbytný. Pokud má zajištění trvat co nejkratší dobu a s náležitou pečlivostí mají být konány úkony směřující k vyhoštění, pak vzhledem k charakteru žalobcova jednání je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené a není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění. Navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadeným rozhodnutím byla opětovně prodloužena lhůta pro zajištění o 50 dnů nad stanovenou dobu v rozhodnutí ze dne 31.7.2012 a 24.9.2012

proto, že do rozhodnutí nedošlo ze strany zastupitelského úřadu k vydání cestovního dokladu a nijak se nezměnily další okolnosti, které by umožňovaly uplatnění mírnějších donucovacích opatření a přetrvávají stejné důvody zajištění, pro které byla vydána předcházející rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu s čl. 15 odst. 1 směrnice. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se v minulosti nedopustil maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť má za to, že takové jednání nemusí mít odůvodnění pouze v jeho opakování, ale může vyplývat i z podstatně významnějších okolností. V dané věci jde o to, že žalobce nemá cestovní doklad, žádné finanční prostředky, což mu neumožňuje legálně řešit svoji situaci vlastními silami. Rovněž tak názor žalobce o nemožnosti odůvodňovat závěry o maření rozhodnutí o správním vyhoštění okolnostmi, ke kterým došlo v minulosti není podle žalovaného správný, neboť při rozhodování se hodnotí všechny okolnosti, včetně těch, které nastaly v minulosti, ale právě naopak ze skutečností, které se staly je velmi pravděpodobné, že by se mohly za stejných nebo podobných okolností v budoucnu opakovat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Námítky uplatněné žalobcem v žalobě soud posoudil takto: Žalobce pochybení žalovaného spatřuje v tom, že v jeho případě nejsou naplněny poslední dvě podmínky ust. § 124 odst. 1 písm.b) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění a existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud se týká prvně uvedené podmínky, kde žalobce namítá možnost aplikace ust. § 123b odst. 1 písm. a) tj., zvláštní opatření spočívající v povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě jí stanovené, žalobce sice konstatoval, ale již dále neuvedl, zda by byl schopen takovéto zvláštní opatření za situace na jeho straně realizovat. Je třeba mít na zřeteli, že v době zajištění i po dobu zajištění zůstává žalobce stále bez jakéhokoliv dokladu o své totožnosti a tudíž možnosti získat místo pobytu a plnit povinnosti tam uvedené. Ani další možná zvláštní opatření, např. složení peněžních prostředků předpokládaných na realizaci správního vyhoštění cizinec není schopen složit, neboť žalovanému není známo, že by v době po zajištění získal další finanční prostředky a žalobce toto ani netvrdil a takovou novou skutečnost žalovanému nenabídl. Vzhledem k okolnostem, za jakých byl žalobce zajištěn a jeho jednoznačnému projevu, že se nechce do domovského státu vrátit, je podle soudu zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) neaplikovatelné. Pokud se týká námítky neodůvodněného závěru žalovaného o existenci nebezpečí maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, úvahy žalobce o tom, zda takové nebezpečí je či není ve vztahu k jednání žalobce, jsou nepřipadné. Na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, má být žalobce vyhoštěn do svého domovského státu, kam, jak vyplývá z jeho projevu, se v žádném případě nechce dobrovolně vrátit, z čehož lze jednoznačně dovodit, že rozhodnutí o správním vyhoštění se bude snažit mařit či stěžovat. V průběhu zajištění sám žalobce nenabídl žádné řešení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, které by důvodně existenci nebezpečí maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí negovalo. Vzhledem k tomu, že v průběhu zajištění nedošlo k žádné změně na straně žalobce, může žalobce nabývat dojmu, že je penalizován za jednání, kterého se dopustil v minulosti, ale protože se nepodařilo v průběhu zajištění z důvodu nikoliv na straně žalovaného učinit úkony směřující k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění, správnímu orgánu nezbyvá, než vycházet mimo jiné i z okolností, ke kterým došlo před a v době zajištění žalobce. Úvaha žalobce o jeho touze pobývat a pracovat na území státu EU a neochota vrátit se do domovského státu, která byla zkomplikována zajištěním žalobce na území ČR, podle soudu naopak odůvodňuje úvahu žalovaného o tom, že se žalobce bude snažit vyhnout výkonu

pokračování

32 A 1/2013

rozhodnutí o správním vyhoštění, aby se pokusil své přání zrealizovat. Po zhodnocení všech okolností projednávaného případu ve vztahu k odůvodněnosti prodloužení zajištění dospěl soud k závěru, že zásah spočívající v zajištění žalobce byl pro realizaci rozhodnutí o vyhoštění nezbytný. Žalobu žalobce neshledal důvodnou, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně